

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2720201257
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2720201257.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Katarína Slováčková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobkyne: X. C., narodená XX.X.XXXX, bytom Q. XXXX/X, I., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9Csp/85/2020-96 zo dňa 12.7.2021 vo výrokoch I., II., IV., takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., IV. potvrdzuje.
- II. Žalobkyni sa nepriznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 10.1 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.8.2016 v znení: „V prípade omeškania s úhradou jednotlivých splátok je klient povinný uhradiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. Výška zmluvnej pokuty sa rovná priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenej podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania navýšenej o 10 percentuálnych bodov ročne, pričom nesmie prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa uvedeného nariadenia vlády.“, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 150,- €, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom IV. žalobkyni priznal v časti nároku na primerané finančné zadostučinenie nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, výrokom V. žalovanému priznal v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 2, ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1, § 2 písm. a), § 8 zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6, § 53b ods. 1, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3, ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a osobitnými predpismi, § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného psoorvého poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.8.2016 poskytol žalovaný spotrebiteľský úver žalobkyni vo výške 2.800,-€, ktorý sa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 73,75 € so splatnosťou 20. dňa v mesiaci, a to po dobu 60 mesiacov s termínom konečnej splatnosti 20.8.2021, t. j. celkovo mala žalobkyňa zaplatiť sumu 4.291,80 €. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 21,61 %, fixnú úrokovú sadzbu vo výške 19,90 % a odplatu vo výške 20,84 %. Zmluva o úvere bola uzavretá na diaľku prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie, a to v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Žalovaná do podania žaloby zaplatila celkovo sumu 3.466,25 €, čo vyplynulo z doloženého prehľadu splátok a z potvrdenky transakcie, po tomto dátume neuhradila žiadnu čiastku.

4. Vecne vo vzťahu k vyhláseniu zmluvnej podmienky za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti argumentoval súd prvej inštancie tým, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku upravenú v bode 10.1 zmluvy o úvere, na základe ktorej bol žalovaný oprávnený požadovať zmluvnú pokutu vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa jedná o dvojitý postih za neplnenie povinnosti splácať úver riadne a včas, keďže v prípade omeškania s plnením peňažnej pohľadávky má veriteľ nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Hoci znenie zmluvnej podmienky upravujúcej zmluvnú pokutu vychádza z ustanovenia § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, nezohľadňuje úrok z omeškania, resp. akékoľvek iné plnenia ako sankcie za omeškanie dlžníka so splácaním peňažných prostriedkov a veriteľ má v zmysle uvedenej zmluvnej podmienky právo požadovať od dlžníka v podobe sankcií za omeškanie (t. j. okrem zmluvnej pokuty napríklad aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) sumu presahujúcej maximálnu hodnotu stanovenú uvedeným nariadením vlády. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vo výroku uviedol celé znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá upravuje zmluvnú pokutu a určil, že je neplatná z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

5. Vecne vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie argumentoval súd prvej inštancie tým, že žalobkyňa má nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 € z dôvodu, že porušenie práva zo strany žalovaného je spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni ako spotrebiteľovi. Vychádzajúc z judikatúry všeobecných súdov je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. V predmetnom konaní mal súd prvej inštancie preukázané porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného spočívajúce v uzavretí zmluvy o úvere obsahujúcej neplatné zmluvné dojednanie, a to konkrétne zmluvnú podmienku upravujúcu zmluvnú pokutu. Čo sa týka výšky priznaného finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie ju považuje za primeranú povahu a rozsahu porušenia práv žalobkyne, keďže zodpovedá svojmu účelu, t. j. poskytuje jej ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prvej inštancie prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, vplyv konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a vyhodnotil požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia v danej sume za primeranú. V danom prípade sa nedá jednoznačne vyčíslit výška ujmy, ktorá by žalobkyni hrozila uplatnením si predmetnej zmluvnej podmienky upravujúcej zmluvnú pokutu, súd prvej inštancie však mal za to, že vyššia suma by bola vzhľadom na okolnosti daného prípadu neprimeraná.

6. Súd prvej inštancie v časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, hoci jej nebola priznaná celá žalovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú si nárokovala, keďže v danom prípade bolo stanovenie výšky plnenia závislé od úvahy súdu.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví vo výrokoch I., II., IV. podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že zo žiadneho vyjadrenia žalobkyne predloženého v konaní nevyplýva, že žalobkyňa bola nútená uzatvárať formulárovú zmluvu. Žalobkyňa v konaní nepredložila žiaden dôkaz o tom, že by sa skúšala vyjadriť k nejakej zmluvnej podmienke, resp. skúšala meniť formulárovú zmluvu, teda dojednať si individuálne zmluvné podmienky, preto žalobkyňa v žiadnom prípade nemôže v konaní tvrdiť, že jej bola zmluva len takto daná na podpis a ona o nej nemohol vyjednávať, keďže sa o to vôbec nepokúsila. Žalobkyňa nebola donútená zmluvu za ponúkaných podmienok podpisovať.

Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že nemala inú možnosť, než prijať takto formulovaný návrh - uvedené je absolútne absurdným ohýbaním práva a snahou o zneužitie spotrebiteľského postavenia žalobkyne. Nakoľko žalobkyňa mala možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a zmluvné ustanovenie, ktoré podanou žalobou označuje za neprijateľné vylúčiť, nemožno mať o individuálnom dojednaní týchto ustanovení podľa názoru žalovaného žiadne rozumné pochybnosti. Skutočnosť, že žalobkyňa si zmluvu v celistvosti neprečítala, a to aj napriek vyhláseniu priamo v zmluve, že tak urobila a s obsahom bezvýhradne súhlasí, nemôže byť na ťarchu žalovaného. Podľa názoru žalovaného sa jedná o ukážkový príklad umelého a simulovaného konštatovania neprijateľnosti úplne neutrálnych zmluvných podmienok, účelovo využívaným na dosiahnutie neprimeraného finančného prospechu priznaním primeraného finančného zadosťučinenia. K zmluvnej pokute žalovaný uviedol, že ide samozrejme o sankčný poplatok spojený primárne s „donucovacím“ zámerom. Pri uzatváraní zmluvy si je klient žalovaného vedomý výšky sankčných poplatkov, čím tieto poplatky spĺňajú donucovaciu funkciu a psychologicky vplývajú na klienta, aby v prípade akýchkoľvek ťažkostí žalovaného vopred kontaktoval so snahou nepriaznivú situáciu riešiť a predísť tak akýmkoľvek sankciám. Pokiaľ však ide o povahu poplatkov, ktoré tvoria cenu úveru, všetky poplatky (a to i sankčné) a náklady, či iné zložky ceny súvisiace s úverom, boli dohodnuté v príslušnej zmluve o úvere a jej súčastiach (obchodné podmienky, cenník), t. j. žalobkyňa svojím podpisom na príslušnej zmluve s takýmito podmienkami, za ktorých je žalovaný ochotný vstúpiť do zmluvného vzťahu, súhlasila. Pritom však treba brať zreteľ aj na to, že poplatky, či iné zložky ceny úveru, predstavujú zmluvné ustanovenia, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, a preto sú vylúčené zo súdneho prieskumu neprijateľných podmienok (viď § 53 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka). Ide jednoducho o cenu za poskytnutie peňažných prostriedkov. Žalovaný ďalej poukázal na definíciu priemerného spotrebiteľa, adresáta ochrany poskytovanej spotrebiteľským právom EÚ aj SR. Takýto tzv. priemerný spotrebiteľ v judikatúre Súdneho dvora EÚ je len osoba kritická v jej správaní sa na trhu a osoba, ktorá sa sama informuje o kvalite aj cene tovarov, a ktorá sa správa suverénne ekonomicky (rozhoduje o kúpení či nekúpení tovaru alebo služby). Skutočnosti uvádzané v podanej žalobe však nasvedčujú tomu, že žalobkyňa možno spadá práve do tejto zmieňovanej skupiny absolútne neinformovaných spotrebiteľov (ktorých neinformovanosť je spôsobená nevládnosťou a ľahkomyselnosťou) a u ktorého sa navyše možno domnievať, že si takúto „neobozretnosť“ privodili úmyselným konaním, aby následne mohli iniciovať súdne konanie, obdobné tomuto konaniu. Ak však spotrebiteľ návrh zmluvy prijal a text zmluvy podpísal bez toho, že by sa snažil predtým porozumieť obsahu predloženého návrhu zmluvy, tak takéhoto spotrebiteľa nemožno považovať za spotrebiteľa primerane správne informovaného, všímvavého a obozretného, ktorého legitímne záujmy chráni právo EÚ a rovnako aj právo SR. Súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil, keď priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie. V zákone je jednoznačne konštatované, že na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je potrebné úspešné uplatnenie svojho práva. Za úspešné uplatnenie práva možno považovať výlučne spor ukončený právoplatným rozhodnutím príslušného súdu. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, sledovať jeho účel. Zákonodarca uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Konaním žalovaného nebola spôsobená žiadna ujma, priznaním finančného zadosťučinenia žalobkyni by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobkyňa snaží zneužiť svoje postavenie a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre seba neoprávnený majetkový prospech. Takémuto konaniu nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

8. Žalobkyňa odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodala, k odvolaniu žalovaného sa nevyjadřila.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť

dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Už právoplatnými výrokmi III., V. rozsudku označeného v záhlaví (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a žalovanému priznal v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni. Predmetom odvolacieho prieskumu zostali napadnuté výroky I., II., IV. rozsudku súdu prvej inštancie označeného v záhlaví, ktorými súd prvej inštancie určil zmluvnú podmienku uvedenú v bode 10.1 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.8.2016 týkajúcu sa zmluvnej pokuty za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, priznal žalobkyni nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 eur, priznal žalobkyni v časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil v napadnutých výrokoch rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti a z časti vyhovel požiadavke žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

13. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku.

14. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ.

15. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že podmienka o zmluvnej pokute dohodnutá v zmluve o úvere je neprijateľná a že žaloba v časti o zaplatenie finančného zadosťučinenia v sume 150 eur je dôvodná.

16. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

17. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

18. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v preskúmanom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

19. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Uzavretú zmluvu o úvere odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie a nespochybnil ani žalovaný. Právny predchodca žalovaného ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyni, ktorá nekonala v rámci predmetu

svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v zmluve o úvere. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

22. V prejednávanej veci súd prvej inštancie určil zmluvnú podmienku uvedenú v bode 10.1 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.8.2016 týkajúcu sa zmluvnej pokuty za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti a priznal žalobkyni nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 150 eur.

23. Súd prvej inštancie vyhlásil za neplatnú spornú zmluvnú podmienku z dôvodu neprijateľnosti, keďže dohodnutá výška zmluvnej pokuty presahuje maximálnu hodnotu stanovenú ustanovením § 3a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko nezohľadňuje úrok z omeškania, resp. akékoľvek iné sankcie za omeškanie dlžníka so splácaním peňažných prostriedkov.

24. Podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprímerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

25. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

26. Podľa § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru (ods. 1). Za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov (ods. 2).

27. Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že prevažná väčšina odvolacích námietok žalovaného vo vzťahu k určeniu neplatnosti spornej zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti je irelevantná vo vzťahu k preskúmanému rozsudku. Odvolateľ v odvolaní uvádza námietky, ktoré žiadnym spôsobom nekorešpondujú priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd prvej inštancie vyhlásil zmluvnú podmienku uvedenú v bode 10.1 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.8.2016 týkajúcu sa zmluvnej pokuty za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti. Takýmito irelevantnými námietkami sú námietka vo vzťahu k skutočnosti, že zmluvná pokuta bola individuálne dojednaná, resp. zmluva o úvere nie je formulárová zmluva, že poplatky a iné zložky úveru boli dohodnuté v zmluve o úvere a jej súčastiach a tvoria cenu úveru a že žalobkyňa možno spadá do skupiny absolútne neinformovaných spotrebiteľov, u ktorého sa možno domnievať, že si takúto nepobozretnosť privedil úmyselným konaním.

28. Vo vzťahu k dohodnutej zmluvnej pokute žalovaný v odvolaní uvádzal, že sa jedná o sankčný poplatok spojený s donucovacím zámerom a pri uzatváraní zmluvy o úvere si je klient žalovaného vedomý výšky sankčných poplatkov. Pri posudzovaní zmluvnej pokuty ako neprijateľnej podmienky vychádzal súd prvej inštancie z posúdenia dojednanej zmluvnej pokuty, či táto spôsobuje značnú

nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nespochybňoval význam zmluvnej pokuty a uznával aj jej vzťah k úrokom z omeškania, teda že zmluvná pokuta obstoí aj popri uplatňovaných úrokoch z omeškania. Pokiaľ však ide o spotrebiteľský vzťah, bol názoru, že musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoí v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a osobitosti právneho úkonu, ako i na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, ktoré by mali byť vyvážené. Odvolací súd nepospochybňuje, že zmluvná pokuta v prvom rade plní prevenčnú (zabezpečovaciu) funkciu tým, že hrozba majetkovej sankcie motivuje dlžníka, aby včas a riadne splnil zmluvnú povinnosť a ďalej plní reparačnú (uhradovaciu) funkciu, lebo jej zmyslom je tiež reparaovať na strane veriteľa ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku porušenia povinnosti zo strany dlžníka a taktiež predstavuje sankciu pre toho, kto porušil povinnosť. Uvedené však neznamená, že výška zmluvnej pokuty môže byť dohodnutá ľubovoľne, ale zvlášť v prípade spotrebiteľskej zmluvy (čo bezpochyby je aj prejednávaný prípad) musí zodpovedať maximálnej výške stanovenej právnym predpisom, a to konkrétne ustanovením § 3a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. V súdnom spore dojednaná zmluvná pokuta je neprímerane vysoká (§ 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka), pretože len jej výška dohodnutá v zmluve o úvere predstavuje maximálnu výšku všetkých sankcií za omeškание spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov, pričom nezohľadňuje ani len úroky z omeškania. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie zdieľa výklad citovaného ustanovenia § 3a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka tak, že zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania nesmie prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnených podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády. Prímeranosť alebo neprímeranosť zmluvnej pokuty je potrebné skúmať objektívne, pričom v prejednávannej veci výška zmluvnej pokuty bola dohodnutá bez ohľadu na výšku úrokov z omeškania. Takto dohodnutá zmluvná pokuta teda prevyšuje právnym predpisom stanovenú sankciu a potom nemôže ani požívať právnu ochranu z hľadiska právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Po zohľadnení uvedeného odvolací súd dospel k záveru zhodnému so súdom prvej inštancie, že dojednaná zmluvná pokuta ako sankcia za porušenie zmluvných povinností spotrebiteľom je neprímerane vysoká, v dôsledku čoho je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

29. Ďalej predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobkyni právo na zaplatenie od žalovaného primeraného finančného zadostučinenia v sume 150 eur z dôvodu, že porušenie práva zo strany žalovaného je spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu, pričom žalobkyňa žiadala sumu 500 eur. Žalovaný v odvolaní namietal nepreukázanie dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, keďže za úspešnému uplatnenie práva možno považovať výlučne spor ukončený právoplatným rozhodnutím súdu, že konaním žalovaného nebola spôsobená žiadna ujma a priznaním finančného zadostučinenia by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa.

30. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a osobitnými predpismi spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

31. K uvedenej odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd uvádza, že v prípade porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je teda úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

32. V súdenom spore súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom výrokom I. určil zmluvnú podmienku uvedenú v bode 10.1 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.8.2016 týkajúcu sa zmluvnej pokuty za neplatu z dôvodu neprijateľnosti, ktorý výrok bol napadnutý odvolaním žalovaného a ktorý výrok považoval odvolací súd po preskúmaní veci za správny. Vo vzťahu k učeniu neplatnosti zmluvnej podmienky za neprijateľnú bola žalobkyňa úspešná, pričom bol zároveň naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa sa bez akýchkoľvek pochybností v tomto súdnom konaní úspešne domohla vyhlásenia neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu neprijateľnosti, keď zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by primerané finančné zadosťučinenie mohol spotrebiteľ úspešne žiadať až v samostatnom konaní, nasledujúcom po úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti v osobitnom konaní, ktoré by predchádzalo konaniu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

33. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi.

34. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradili dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

35. „Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019).

36. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobkyni na podpis zmluvu o úvere obsahujúcu neprijateľné podmienky (zmluvná pokuta), ako súd prvej inštancie správne konštatoval v preskúmanom rozsudku. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu pre prípad omeškania so splácaním peňažných prostriedkov, ak by si žalovaný uplatnil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. V preskúmanom prípade si žalobkyňa ako spotrebiteľ uplatnila satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bránila v tomto súdnom konaní podaním žaloby. Keďže žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojho práva zo strany žalovaného na súde a dojednanie o zmluvnej pokute bolo určené za neplatné z dôvodu neprijateľnosti (výrok I. preskúmaného rozsudku), bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, keď nárok na požadované finančné zadosťučinenie považoval súd prvej inštancie za opodstatnený.

37. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Neopodstatnená je potom odvolacia námietka žalovaného, že jeho konaním žalobkyňa nebola spôsobená žiadna ujma. Za daného stavu potom ani nie je možné považovať konanie žalobkyne, ktorá si popri určení neprijateľnej zmluvnej podmienky uplatnila aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie, za šikanózne, či v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, resp. za konanie vybočujúce z medzí ochrany spotrebiteľa, ako sa snaží žalovaný navodiť v odvolaní.

38. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané v prejednávanej veci je potrebné považovať súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur, hoci žalobkyňa žiadala viac (sumu 500 eur). Priznaná výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov), je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal, pričom vo vzťahu k žalobkyňu ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

39. S poukazom už na vyššie uvádzané skutočnosti odvolací súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorej ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia v sume 150 eur plne dôvodné. Nemožno sa preto stotožniť s názorom žalovaného, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebol preukázaný nárok žalobkyne na priznané finančné zadosťučinenie.

40. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysvetlil svoj záver o splnení podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu charakterizoval na základe konkrétnych okolností prípadu, že priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Bez stanovenia kritérií výšky finančného zadosťučinenia a naplnenia účelu - poskytnúť žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu, odvolaciemu súdu sa nejaví súdom prvej inštancie priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia ako neprimeraná.

41. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolacie dôvody uvádzané žalovaným neboli dané.

42. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu odvolaciu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

43. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania v časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie žalovaný v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalovaný žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

44. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II. a IV. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

45. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnej žalobkyni nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonómiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalobkyni žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

46. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).